

lhostejno, zda okr. úřad rozhodl ve věci samé nebo stížnost z formálních důvodů odmítl pro opožděnost. Jestliže žal. úřad tak přece učinil místo, aby odvolání proti této části výměru okr. úřadu odmítl jako nepřipustné, jak bylo ostatně správně uvedeno v právním poučení připojeném k výměru okr. úřadu, porušil podstatné formy řízení. Bylo proto nař. rozhodnutí v této části zrušiti podle § 6 zákona o nss č. 164/1937 Sb.

Nss mohl tudíž přezkoumati nař. rozhodnutí v mezích námitek stížnosti jen, pokud se týká platebního výměru okr. nem. pojišťovny z 6. září 1933, znějícího na částku 1.209 Kč 20 h. Stížnost namítá tu především, že celé řízení jak před okr. úřadem, tak i před zem. úřadem je vadné a protizákonné, poněvadž platební rozkaz okr. nem. pojišťovny v Levicích st-li nikdy doručen nebyl. Námitka ta jest, pokud směřuje proti řízení před okr. úřadem a rozhodnutí tohoto úřadu, nepřipustná proto, že předmětem kognice nss je výlučně rozhodnutí zem. úřadu v Bratislavě jako poslední přípustné stolice správní. Pokud však je vznesena proti rozhodnutí žal. úřadu, nemohl ji nss uznati rovněž za přípustnou, ježto se st-l v celém řízení správním námitkou tohoto obsahu nikdy nehájil. Vzhledem k předpisům §§ 5 a 6 zákona o nss č. 164/1937 Sb. musí uvedená námitka, k níž neměl žal. úřad příležitost zaujmouti stanovisko, zůstati zcela bez věcného zřetele.

Veškeré další námitky stížnosti, týkající se merita věci, jsou rovněž nepřipustné, poněvadž žal. úřad se zabýval jediné otázkou včasnosti opravného prostředku, po stránce meritorní však věc neřešil a za daného stavu také řešiti nemohl. Proti vlastnímu obsahu nař. rozhodnutí, jež potvrdilo výrok okr. úřadu, že odvolání podané st-lem proti platebnímu výměru okr. nem. pojišťovny z 6. září 1933 bylo opožděné, stížnost námitek neformuluje. Bylo ji proto v části vztahující se na platební výměr okr. nem. pojišťovny z 6. září 1933, znějící na 1.209 Kč 20 h, odmítnouti pro nepřipustnost.

Č. 13.025.

Samospráva obecní. — Spořitelny. — Řízení správní: I. Strana má procesní nárok, aby odvolací stolice přezkoumala zmatečný akt, jen tehdy, když podá proti tomuto aktu včas odvolání. — II. * Členové ředitelství městské spořitelny jsou vyloučeni podle § 5 odst. 2 zákona č. 76/1919 Sb. z účasti na jednání a usnášení obec. zastupitelstva o uzavření výpůjčky obce u městské spořitelny.

(Nález z 22. října 1937 č. 5124/35.)

Prejudikatura: ad I. Boh. A 5036/25, 7081/28, 10.748/33.

Věc: Karel P. v Unhošti proti rozh. zem. výboru v Praze z 19. června 1935 o stavbě školní budovy v Unhošti.

Výrok: Naříkané rozhodnutí, pokud je jeho předmětem usnesení městského zastupitelstva v Unhošti z 25. června 1934, se zrušuje. Jinak se stížnost zamítá.

D ů v o d y: Městské zastupitelstvo v Unhošti, jednajíc ve schůzi 25. června 1934 o bodu IV. pořadu (»Návrh, aby byla provedena stavba nové školní budovy podle vyhlášeného povšechného plánu a rozpočtu, obsahujícího též návrh výpůjčky 620.000 Kč z kmenového jmění, užití účelových fondů v částce 206.000 Kč a návrh hypotekární výpůjčky 335.000 Kč u městské spořitelny v Unhošti«), usneslo se postavit školu, zakoupiti k tomu cíli pozemky od rodiny U. a v rámci úhrady celkového nákladu 1,161.000 Kč kromě jiného i uzavřiti hypotekární zápůjčku u městské spořitelny v Unhošti v částce 335.000 Kč za podmínek uvedených v přečteném dluhopise. Z tohoto usnesení, jakož i z usnesení městského zastupitelstva z 21. prosince 1933, jímž byla městská rada zmocněna zakoupiti od rodiny U. potřebný pozemek ke stavbě školy, odvolali se poplatníci v Unhošti a mezi nimi i dnešní st-l Karel P.

Podle výměru zem. úřadu v Praze z 19. června 1935 zem. výbor v Praze ve schůzi 19. června 1935 v postupu instančním odmítl odvolání do usnesení městského zastupitelstva z 21. prosince 1933 pro opožděnost, pokud pak obsahovalo i stížnost dozorčí, proto, že st-lé nemají právního nároku na výkon dozorčího práva, a odvolání do usnesení z 25. června 1934 zamítl jako bezdůvodné. Námitku, že přítomnost členů městského zastupitelstva, kteří jsou zároveň členy ředitelství a tudíž zákonnými zástupci městské spořitelny v Unhošti, způsobila podjatost ve smyslu § 5 zákona č. 76/1919 Sb. a tudíž vadnost usnesení městského zastupitelstva, neshledal důvodnou proto, že, třeba ustanovení 2. odst. § 5 cit. zákona platilo i na zákonné zástupce spořitelny, není tu podjatosti ve smyslu cit. § 5, ježto neběželo o zvláštní osobní zájem jejich nebo korporace jimi zastupované, t. j. o zvláštní osobní zájem, spočívající na snaze docílení majetkových výhod pro ně, resp. spořitelnu, neboť v daném případě spořitelna neměla úmyslu, který normálně při poskytování zápůjčky sleduje, aby totiž na kreditu vyžískala. Žal. úřad podrobně tento svůj závěr odůvodnil. V dalším se zabýval námitkami brojícími proti výběru staveniště a výši stavebního nákladu a vyslovil, že pro nedostatek námítky nemá příčiny věcně se zabývatí otázkou použití účelových fondů obecních na stavbu školy, že ostatně o tom rozhoduje bezprostřední úřad dohlédací podle § 21 ob. fin. nov. k návrhu obce, a že poplatníci nemají nároku na zahájení a provedení řízení za účelem stíhání obecních funkcionářů pro škodu obci způsobenou. Do tohoto rozhodnutí stěžuje si k nss Karel P.

O stížnosti té uvážil nss takto:

Nař. rozhodnutím odmítl žal. úřad st-lovo odvolání do usnesení městského zastupitelstva z 21. prosince 1933 pro opožděnost, a pokud obsahovalo i stížnost dozorčí, proto, že st-l na výkon práva dozorčího nemá nároku. Proti výroku žal. úřadu o dozorčí stížnosti st-l námitek neformuluje (§ 18 zákona o ss č. 36/1876 ř. z.). Námitky, jež stížnost vznáší v meritu, jdou mimo.

Proti výroku, jímž žal. úřad odmítl jako opožděné odvolání do usnesení městského zastupitelstva z 21. prosince 1933, namítá stížnost, že usnesení to je zmatečné. Tím chce patrně říci, že odvolací úřad byl povinen rozhodnouti věcně o zmatečnosti aktu, třeba byl vzat v odpor

odvoláním opožděně podaným. Avšak strana má procesní nárok, aby odvolací stolice i takový akt přezkoumala, jen tehdy, podá-li odvolání ve lhůtě odvolací (Boh. A 5036/25, 7081/28, 10.748/33 a j.). Je proto uvedená stížná námitka bezdůvodná.

Broje proti nař. rozhodnutí, pokud jeho předmětem jest usnesení městského zastupitelstva z 25. června 1934, namítá st-1 především, že usnesení to je v rozporu s ustanovením § 5 zákona č. 76/1919 Sb., ježto se jednání a hlasování o kontrahování hypotekární zápůjčky obce u městské spořitelny v Unhošti zúčastnili členové obec. zastupitelstva, kteří jsou zákonnými zástupci této spořitelny.

Paragraf 5 zákona č. 76/1919 Sb. vylučuje v prvním odstavci z účasti na jednání a usnášení zastupitelských sborů jejich členy, jde-li o zvláštní zájem jejich neb osob jim blízko stojících. V druhém odstavci pak vylučuje členy těchto sborů, kteří jsou v určitém právním poměru k osobám nebo korporacím, o jejichž zvláštní zájem jde. Mezi stranami není sporu o tom, že se jednání a hlasování o bodu IV. pořadu zúčastnili i členové městského zastupitelstva, kteří jsou členy ředitelství městské spořitelny v Unhošti, že členy ředitelství této spořitelny počítati je k zákonným zástupcům v odst. 2 cit. § 5 uvedeným, i že v rámci bodu IV. pořadu jednání městského zastupitelstva běželo o kontrahování hypotekární zápůjčky obce u městské spořitelny v Unhošti. Na sporu je toliko otázka, šlo-li v daném případě o zvláštní osobní zájem spořitelny. Žal. úřad má zato, že takový zájem byl by tu jedině tehdy, kdyby běželo o snahu docílití nějakých majetkových výhod pro spořitelnu, a tvrdí, že v daném případě takové snahy tu nebylo. Nároku žal. úřadu nemohl soud přisvědčiti. Zákon v cit. § 5 zvláštním zájmem rozumí zvláštní zájem individuální, který přesahuje objektivní zájem obce nebo je s ním v rozporu (Boh. A 12.924/37). Zájem takový je dán již samou skutečností, že obec má vstoupiti v obligační poměr ke spořitelně jako dlužnice ujednáním hypotekární zápůjčky na základě dluhopisu, jenž je podle své právní povahy základem povinností obce a práv věřitele, které přesahují objektivní zájem obce, resp. mohou býti s ním v rozporu. Nerozhodné je při tom, lze-li ústavu zápůjčku povolujícímu imputovati při povolování zápůjčky snahu po nějakém majetkovém prospěchu, či ne. Proto okolnost, že spořitelna v konkrétním případě, povolujíc obci hypotekární zápůjčku, nesledovala účelu výdělečného, je právně nerozhodná.

Jednáním, jemuž člen obec. zastupitelstva podle § 5 cit. zákona podjatý nesmí býti přítomen, ani se nesmí hlasování zúčastniti, rozumí se veškeré jednání a hlasování, které se koná pod tím kterým bodem programu (srov. Boh. A 11.710/35). O kontrahování zápůjčky obecní u městské spořitelny v Unhošti bylo jednáno a hlasováno ve schůzi městského zastupitelstva 25. června 1934 pod IV. bodem programu, který — jak v ději shora reprodukováném uvedeno — obsahoval nárok na stavbu školy a koupi nemovitostí k ní potřebných a v rámci úhrady nákladů s touto stavbou spojených i návrh na uzavření hypotekární zápůjčky u městské spořitelny v Unhošti. Ale pak usnesení městského zastupitelstva o tomto bodu programu jako o nedílném celku odporuje zákonu, a má účast členů městského zastupitelstva, kteří byli zá-

roveň členy ředitelství městské spořitelny v Unhošti, na jednání a hlasování za následek vadnost celého jednotného usnesení. Bylo proto nař. rozhodnutí, pokud jeho předmětem jest usnesení městského zastupitelstva z 25. června 1935, zrušiti podle § 7 zákona o nss č. 164/1937 Sb. —

Č. 13.026.

Samospráva obecní: Vydání vysvědčení chudoby jest uloženo obcím na Slovensku a Podkarpatské Rusi jako povinnost jejich součinnosti ve státní správě.

(Nález z 22. října 1937 č. 14.508/37.)

V ě c: Město Berehovo proti rozh. zem. úřadu v Užhorodě z 3. července 1934 o vystavení vysvědčení chudoby.

V ý r o k: Stížnost se odmítá.

D ů v o d y: Obecní rada města Berehova ve schůzi 29. prosince 1932 se usnesla vyhověti žádosti Daniela M. a vystavila mu vysvědčení chudoby za účelem vydání kolkuprostých dokladů pro vydání domovského listu. Okr. úřad v Berehově výměrem z 1. února 1933 k odporu správce notářského úřadu v Berehově usnesení to jako nezákonné zastavil. Odvolání města Berehova zem. úřad v Užhorodě výměrem z 3. července 1934 odmítl jako nepřípustné a z moci úřední zrušil usnesení obecní rady města Berehova z 29. prosince 1932 jako nezákonné. Výrok svůj odůvodnil takto: Vydávání vysvědčení chudoby obcemi upravuje nař. min. spravedlnosti z 15. prosince 1914 č. 72.500/1914 a nař. min. vnitra č. 65.402/99 B. M., 103.291 B. M., 105.453/99 B. M. a 74.099/97 B. M. Ačkoli první se týká vysvědčení chudoby pro soudní spory, všechna nařízení tvoří celek a vzájemně se doplňují. Dle těchto ustanovení vysvědčení chudoby vystavují za obec starosta obce a notář. Záležitost vydávání vysvědčení chudoby nespadá tudíž do kompetence obecní rady a proto jest usnesení obecní rady ve výroku uvedené nezákonné. Jako takové nutno je zrušiti z úřední moci. — Starosta obce nebyl k podání odvolání vůbec oprávněn, a to ani za sebe, ani za obec. Vystavování obecního vysvědčení chudoby není právem, nýbrž povinností obce a nehledě k nezákonnosti usnesení obecní rady, nebylo žádné právo obce výměrem okr. úřadu dotčeno.

Do tohoto rozhodnutí stěžuje si obec města Berehova.

O stížnosti uvážil nss takto:

Žal. úřad, odmítnuv odvolání města Berehova jako nepřípustné, vyslovil sice také, že z moci úřední zrušuje usnesení obecní rady města Berehova jako nezákonné, avšak tento výrok nemá povahy samostatné, nýbrž jest jen důsledkem a součástí výroku, kterým se odvolání obce odmítá a instanční výrok okr. úřadu potvrzuje. Běží proto o konečné rozhodnutí v pořadu správním, kognici nss podle § 5 zákona o nss č. 164/1937 Sb. podrobené.

Stížnost namítá, že žal. úřad neprávem odmítl odvolání města Berehova pro nedostatek legitimace, ježto v daném případě běželo o zá-